

Daniël (6)

Daniël, rijksbestuurder onder Darius (6:1-3)

“Het behaagde Darius over het koninkrijk honderd en twintig stadhouders aan te stellen, die over het gehele koninkrijk verdeeld zouden zijn; en over hen drie rijksbestuurders, van welke Daniel er een was; aan hen moesten die stadhouders rekenschap geven, opdat de koning geen schade zou lijden. Toen overtrof deze Daniel de rijksbestuurders en de stadhouders, doordat een uitnemende geest in hem was; en de koning was van zins hem over het gehele koninkrijk te stellen” Daniël 6:1-3.

Er zijn verschillende theorieën over wie koning Darius was. Daniel H King geeft in zijn boek 'The book of Daniël' zes verschillende hypothesen over wie hij zou kunnen zijn geweest (p 381-385). Het feit dat er nog geen uitsluitend worden gegeven laat zien dat er nog niet genoeg archeologische vondsten zijn gedaan om deze theorieën te bevestigen. Wat we wel weten is dat Kores (Cyrus) niet onmiddellijk na zijn verovering van Babel de titel 'koning van Babylonië' heeft gedragen. Wie ook Darius was, hij was alleszins een plaatsvervangende koning voor Kores. Het zou ook nog kunnen dat Darius de Medische naam was voor Kores de Pers. Daniël 6:29 zou kunnen worden vertaald als "En deze Daniël stond hoog in aanzien onder het koningschap van Darius, dat is het koningschap van Kores de Pers". 1 Kronieken 5:26 gebruikt dezelfde grammatica. Toch is het onwaarschijnlijk dat de schrijver Darius de Meder, zoon van Ahasveros (Daniël 6:1;9:1), vereenzelvigt met Kores de Pers waarvan geweten is dat hij een zoon van was van Cambyses I. In de kronieken van Nabonidus, die als laatste koning regeerde over het Babylonische rijk (van 556 tot 539 voor Christus), staat dat koning Cyrus van Perzië zijn generaal Gobryas aanstelde als gouverneur van Babylonië toen hij deze had veroverd. Deze generaal bestuurde Babylonië tot het vijfde jaar van koning Cambyses (525/524 voor Christus). Gobryas was dus 14 jaar regeerder van Babylonië, onder het koningschap van Kores. De Nabonidus kronieken vertellen ook dat Gobryas vice gouverneurs aanstelde in zijn rijk, waarvan Daniël zegt dat Darius dit deed. Het is dus waarschijnlijk dat hij koning Darius is waar Daniël over spreekt.

Darius stelde over het koninkrijk honderd twintig stadhouders aan en boven hen drie rijksbestuurders. Daniël was één van die rijksbestuurders. De stadhouders moesten verantwoording geven aan de bestuurders zodat de koning geen schade zou lijden. Het mag duidelijk zijn dat Daniël een zeer verantwoord iemand was waarop men kon vertrouwen. Dit zagen zowel de Babylonische als de Perzische koningen in Daniël. Door Daniëls geloof in God en zijn handelen naar de goddelijke principes van het Oude Testament, zag de koning dat er in hem een uitmuntende geest was. Daarom wilde Darius hem over zijn gehele rijk aanstellen. Daniël is inmiddels een oude man geworden. We weten dat hij als jonge man in 606 voor Christus is meegenomen uit Israël door Nebukadnessar. Kores heeft Babylonië veroverd in 539 voor Christus. Hij moet dus zeker ouder dan vijftienjarige zijn geweest.

De jaloersheid van Daniëls gelijken en hun plan (6:4-9).

“Daarop trachtten de rijksbestuurders en de stadhouders een grond voor een aanklacht tegen Daniel te vinden inzake het rijksbewind, maar zij konden geen enkele grond voor een aanklacht of iets verkeers vinden, omdat hij getrouw was en er geen verzuim of iets verkeers bij hem gevonden werd. Toen zeiden die mannen: Wij zullen tegen deze Daniel geen enkele grond voor een aanklacht vinden, tenzij wij iets tegen hem vinden in de dienst van zijn God. Daarop drongen die rijksbestuurders en stadhouders onstuimig bij de koning aan en zeiden tot hem: O koning Darius, leef in eeuwigheid! Alle rijksbestuurders van het koninkrijk, oversten, stadhouders, raadsheren en landvoogden hebben zich beraden, dat een koninklijk besluit behoort te worden uitgevaardigd en een verbod vastgesteld, dat ieder die binnen dertig dagen een verzoek richt tot enige god of mens behalve tot u, o koning, in de leeuwenkuil zal worden geworpen. Vaardig dan nu, o koning, dat verbod uit en schrijf een bevelschrift, dat onveranderlijk is, naar de wet der Meden en Perzen, die niet kan worden herroepen. Dus schreef koning Darius dat bevelschrift met dat verbod” Daniël 6:4-9.

Daniëls uitmuntende geest veroorzaakte jaloersheid bij de andere rijksbestuurders en bij de stadhouders. Ze probeerden een aanklacht of iets verkeerd te vinden, maar konden niets vinden. Daniël was getrouw in alles wat hij deed. Hij was in niets nalatig, hij verwaarloosde niets. Ook deed Daniël niets verkeerd. De mannen die Daniël minachten beseften dat ze Daniël alleen iets zouden kunnen doen met betrekking tot de dienst van zijn God. Ze troepen allemaal samen en komen in een oproer bij de koning. Sluw als ze waren, vragen ze aan Darius om een verbod uit te vaardigen dat niemand binnen de dertig dagen, zich tot enige god of mens mag richten dan tot de koning. Wie dat toch deed moest in de leeuwenkuil worden geworpen. Ze doen beroep op Darius zijn ijdelheid en dringen erop aan om een onveranderlijk bevelschrift, naar de wet van de Meden en de Perzen uit te vaardigen, dat niet kan worden herroepen. Om een wet te herroepen zou betekenen dat de koning een fout heeft gemaakt. Darius, gevleid door de aandacht van zijn onderdanen en hun schijnbare erkenning van hem als koning, schrijft het bevelschrift met het verbod. Met vleitaal kan je mensen

beïnvloeden maar niet God.

Daniël aanbidt God ondanks het gevaar (6:10-15)

“Zodra Daniel vernomen had, dat het bevelschrift geschreven was, ging hij naar zijn huis; nu had hij in zijn bovenvertrek open vensters aan de kant van Jeruzalem; en driemaal daags boog hij zich neder op zijn knieën en bad en loofde zijn God, juist zoals hij dat tevoren placht te doen” Daniël 6:10.

Zodra Daniël vernomen had dat het bevelschrift was geschreven, ging hij naar zijn huis om te bidden zoals hij dat altijd deed. Hij deed dit driemaal per dag in het bovenvertrek aan de open vensters richting Jeruzalem (vgl 1 Koningen 8). Al knielende bad en loofde hij God.

Waarom deed Daniël dit zo openbaar? Zou het verkeerd zijn om te bidden achter gesloten deur? Godsdienst moet niet worden gedaan om door mensen gezien en geëerd te worden (Matteus 6:2). Maar nu zou het verkeerd zijn voor Daniël om zijn gebed plots te verbergen. Dit zou de indruk kunnen wekken dat hij niet meer tot God bad. Dit zou betekenen dat hij de koning gehoorzaamde in plaats van God. Daniël was niet alleen getrouw in zijn dagelijkse bezigheden, maar bovenal in zijn dienst aan God. Ook al betekende dit dat er serieuze consequenties aan verbonden waren. Driemaal per dag bad hij tot zijn God. Gods wil staat altijd boven de wil van een mens!

“Toen snelden die mannen toe en vonden Daniel biddende en smekende tot zijn God. Daarop naderden zij tot de koning en spraken tot hem over het koninklijk verbod: Hebt gij niet een verbod uitgevaardigd, dat ieder mens, die binnen dertig dagen een verzoek richt tot enige god of mens behalve tot u, o koning, in de leeuwenkuil zal worden geworpen? De koning antwoordde: De zaak staat vast naar de wet der Meden en Perzen, die niet kan worden herroepen. Toen zeiden zij tot de koning: Daniel, een van de ballingen uit Juda, heeft geen acht geslagen op u, o koning, noch op het verbod dat gij hebt uitgevaardigd, maar driemaal daags verricht hij zijn gebed” Daniël 6:11-13.

Toen snelden de bedenkers van het bevelschrift tot en vonden Daniël biddende en smekende tot zijn God. Ze haastten zich om de koning hierop attent te maken. De koning bevestigt hen dat de wet niet kan worden herroepen waarop ze hem duidelijk maken dat Daniël het verbod heeft genegeerd.

“Zodra de koning de zaak gehoord had, mishaaide zij hem ten zeerste, en hij zong op middelen om Daniel te bevrijden, ja, tot zonsondergang gaf hij zich moeite om hem te redden. Toen drongen die mannen onstuimig bij de koning aan en zeiden tot hem: Weet o koning, dat het een wet van Meden en Perzen is, dat geen enkel verbod of besluit, dat de koning heeft uitgevaardigd, veranderd kan worden” Daniël 6:14-15.

Zodra de koning dit hoorden en begreep wat deze wet betekende, was hij daar slecht van. Hij dacht de hele dag aan manieren om Daniël te bevrijden. Hij wilde niet dat Daniël voor de leeuwen werd geworpen. Maar het was hijzelf die deze beslissing had genomen. Hij had zichzelf in een moeilijk parket geplaatst (vgl Markus 6:26). Maar de mannen drongen weer onstuimig bij de koning aan om zijn woord te houden.

Daniël in de leeuwenkuil (6:16-18)

“Daarop gaf de koning bevel en men haalde Daniel en wierp hem in de leeuwenkuil. De koning nam het woord en zeide tot Daniel: Uw God, die gij zo volhardend dient, die bevrijde u! En er werd een steen gebracht en op de opening van de kuil gelegd, en de koning verzegelde die met zijn zegelring en met de zegelring van zijn machthebbers, opdat er niets zou worden veranderd met betrekking tot Daniel. Toen ging de koning naar zijn paleis en bracht de nacht vastend door; en hij liet niets tot afleiding voor zich brengen, en zijn slaap vlood van hem” Daniël 6:16-18.

Gedwongen door zijn eigen woorden, gaf hij het bevel om Daniël in de leeuwenkuil te werpen. Maar hij was er niet blij mee en zegt tegen Daniël dat hij hoopt dat zijn God die hij zo volhardend dient, hem bevrijde. Een steen werd voor de opening van de kuil gelegd en deze werd verzegeld door de koning en zijn machthebbers opdat er niet veranderd zou worden. De koning ging naar zijn paleis en vastte de hele nacht zonder enige afleiding. Hij kon niet slapen.

God had kunnen voorkomen dat Daniël in de leeuwenkuil werd geworpen, maar God heeft het toegelaten en gebruikt opdat Hij nog meer verheerlijkt zou worden. Daarom moeten wij niet te vlug willen zijn om lijden uit de weg te gaan. Lijden naar Gods wil brengt grote zegen voort (1 Petrus 4:12-16,19) !

God beschermde Daniël (6:19-23)

“Bij het ochtendkrieken, toen het licht werd, stond de koning op en ging inderhaast naar de leeuwenkuil, en toen hij nabij de kuil kwam, riep hij Daniel toe met droeve stem; de koning nam het woord en zeide tot Daniel: Daniel, gij

dienaar van de levende God, heeft uw God, die gij zo volhardend dient, u van de leeuwen kunnen bevrijden? Toen sprak Daniel tot de koning: O, koning, leef in eeuwigheid! Mijn God heeft zijn engel gezonden en de muil der leeuwen toegesloten, en zij hebben mij geen kwaad gedaan, omdat ik voor Hem onschuldig ben bevonden; maar ook tegen u, o koning, heb ik geen misdaad begaan. Toen werd de koning ten zeerste verheugd en hij gaf bevel, dat men Daniel uit de kuil zou optrekken; Daniel werd uit de kuil opgetrokken, en allerlei letsel werd aan hem gevonden, omdat hij op zijn God had vertrouwd” Daniël 6:19-23.

's Ochtends vroeg haastte de koning zich naar de leeuwenkuil en riep Daniël met een droeve stem toe. ‘Daniël, heeft uw God u kunnen bevrijden?’. Hij wilde niets anders weten. En Daniël sprak hem toe vanuit de kuil en bevestigde dat God een engel had gezonden en de muil van de leeuwen had toegesloten. De leeuwen hadden hem niets gedaan omdat hij onschuldig was tegenover God, alsook tegenover de koning. Dit verheugde de koning en men beval hem uit de kuil te trekken. En inderdaad, Daniël had geen letsels omdat hij op zijn God had vertrouwd.

Darius looft God (6:24-28)

“En de koning gaf bevel, en men haalde die mannen die de aanklacht tegen Daniel ingebracht hadden en wierp hen in de leeuwenkuil, hen, hun kinderen en hun vrouwen, en zij hadden de bodem van de kuil nog niet bereikt, of de leeuwen maakten zich van hen meester; zelfs al hun beenderen vermorzelden zij” Daniël 6:24.

Daarop beveelt Darius om de mannen, die de aanklacht tegen Daniël hadden aangebracht, samen met hun gezinnen in de leeuwenkuil te gooien. Nog voordat er de bodem van de kuil hadden bereikt werden ze overmeesterd door de leeuwen, die zelfs al hun beenderen vermorzelden.

“Daarna schreef koning Darius aan alle volken, natien en talen, die de ganse aarde bewonen: Uw vrede zij groot! Door mij wordt bevel gegeven, dat men in het gehele machtsgebied van mijn koninkrijk voor de God van Daniel zal vrezen en beven; want Hij is de levende God, die blijft in eeuwigheid; zijn koningschap is onverderfelijk en zijn heerschappij duurt tot het einde; Hij bevrijdt en redt, en doet tekenen en wonderen in hemel en op aarde, Hij die Daniel uit de macht der leeuwen heeft bevrijd. En deze Daniel stond in hoog aanzien onder het koningschap van Darius en onder het koningschap van Kores, de Pers” Daniël 6:25-28.

Daarna schreef Darius aan heel zijn rijk dat men voor de God van Daniël moest vrezen en beven omdat Hij de levende God is die blijft in eeuwigheid. Zijn koningschap is onverderfelijk en zijn heerschappij kent geen einde. Hij is een God die bevrijdt en redt, die tekenen en wonderen doet in de hemel en op aarde. Het is deze God die Daniël uit de leeuwenkuil heeft gered.